נ: איזהו מקומן פרק חמישי זבחים

בהפשט נקט מגב מורחיה ולא צריך למילף [ז] דמגופיה דפר יום הכפורים שמעינן דכמיב (ויקרא טז) ושרפו באש את עורתם ואת בשרם ואת פרשם למיתקש עורם ובשרם לפרשם:

אלא למאן דל"ל דרב פפא מאי איכא למיטר. * ורב אחא בר אהבה

דליף לעיל לפון דמעבב בעולה מק"ו מחטאת והדר ליף אשם מדאיתקש לעולה [ח] היינו למלוה דלמלוה בעולה כתיב ומיהא [ט] מדאיתקש תרי זימני לעולה הוא דלילפינן עיכובא באשם ואי"ת דבשל דאמר לחם הממונה (יומא דף לב.) משמע דקידוש ידיים ורגלים הנא בק"ו מחר ומצמך בהיקש דקאמר ר"ש בן אלעזר ק"ו ומה מקוש שאין טעון טבילה טעון קידוש מקוש שטעון טבילה אינו דין שטעון קידוש כו' והדר קאמר מקוש פשיטה לגבישה מה לגישה טעון קידוש אף פשיטה טעון קידוש וי"ל דהאי לא מיקרי קדשים אלא גוף הקרבן דוקא:

בן בנו של ק"ו הוא [כ]. וכולי האי לית לן למילף ומיהל וקשה כיון דק"ו [כא] הוא אמאי לא נילף שפיר כל כמה דמצינן למילף כי היכי דילפינן בג"ש אפילו הן מאה ויש לפרש [כב] בן בנו של ק"ו הוא משום דמעיקרא הוא דמגעינא ליה אי דבר אלמד בק"ו מחר ומצמך [כג] בג"ש איתך כא לאוסיפ מדהוו בק"ו בג"ש אלמדה בק"ו ע"י ק"ו א"כ אתה רואה שוב ובאר לקרני ופרכא איתיך מחר אחלמד בג"ש, וי"ל דקושיא חדא מתרלה לאחרתה דמהמרון דילפינן מינה שלא בהפשט אב"ג בהיקש הוא דאתא ל"ש ש"מ דדבר אלמד בג"ש מחר ואלמד בג"ש יהיר ניתת כמו דכתיב בנביאים לגבי הכי דגילה בג"ש לפר ומסתיר יוכ"ש מפר כהן משיח, וכיון דילפינן מינה שעות הנשמח מלא נמי שלא בהפשט מהתם דהר הימנו ודבר אחר: ס"מ ד"ל דקושיא חדא מתרלה לאחרתה דאחרתה לגבי שלא בהפשט הימנו ודבר אחר הוא שלא מני למילף שלא בהפשט אלא שם ניתות דילפינן ניתות בג"ש אשולה מ"ה הלכך כי הדר ליף ניתות בפר יוכ"ש בג"ש דדבר אלמד בג"ש מחר ואלמד בג"ש ליף קמה בהפשט הדר הימנו ודבר אחר הוא שלא הר הקרן מחר ואלמד בג"ש. ועי"ל דשלא בהפשט לא ילפינן מפר כהן משיח אלא בנותיהו לא מתיהו אלא בנותיהו דמיתיהו ד"ל, ואיתקש כפרס לפרשם ואבע"ג (דמסתיר) [אלא מתיהו] קרבנם מ"מ ניתות אם פרשם אינו שרופם בפני עצמה [ט] ואם תקשור אלא בהפשט. אבל ניתות נקט לה (תוס' יומא מ"ר): בזרה שוה הכלמית בג"ש הכריחה יבר. מיהם דמה ניתות מיהת שלמד בג"ש עפר מהלמד בהיקש, שהרי כמו שהקש אינו מיהו אלמד על ההקש קר אין ב"ש אלמדת כל הקש, ומה בג"ש אלמדת על הכרחה לגו משום דומר דמלמד אלא משום בג"ש אלמדת בקל, וי"ל דמהכא משמע דעשה קיו מן הכל, ומה הקש אחיו אלמד לא של הקש הכרי אלא על ב"ש, אלמד על קיו, ב"ש שאינה אלמדת אלמד על ההקש אלמדת על ב"ש הכרחה אינו דין שאלמד על קיו (מאריר) ב"ש ב"ש בריה ב"ש: נזרה שוה הכלמית בג"ש הכריחה בר. פ"ה מה שאין בהיקש שאינה כו'. ות"ה הא לא משום יומי כה דאלמד הוא בג"ש אלמדת בג"ש אלא משום כה נלמד אלמד בקל ואינה לא תבא אלמד בקל. ותבא דכמו דאין היקש אלמד בקל ואינה בהיקש אינה בג"ש אלמדת בג"ש אלא משום כה דאלמד הוא, וי"ל דקיו דעבינ הר לא מ"ב בג"ש ואינה בהיקש אלמדת בג"ש אלמדת בהיקש אינו דין אלמדת בקיו, כיון שהיא שעשה מה שאין בהיקש שעשה אלמדת בג"ש ואינה בג"ש דאינה אלמדת בהיקש כמו כן בהיקש אינו אלמדת בהיקש: בן בנו שלמ"ק הוא. כ"ל דס"ש בלומר אתה דבר מה בק"ו אינו בן בנו שלמ"ק הוא, כ"ל דס"ש בלומר אתה דבר מה בק"ו אינו בן בנו שלמ"ק הוא, ומה בק"ו אינו בן בנו שלמ"ק הוא, ואיתמר